

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACO 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 38

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

DESEMBRE 15. 1942

Crònica

EL nostre estimat company que signa sota el pseudònim de Patrici Lliure, vell català d'Amèrica i fermíssim lluitador per la causa nacional, escrivia en el número anterior l'article, "Què és Catalunya i qui és Catalunya". La seva argumentació ens ha inspirat aquests comentaris.

Si tots els catalans estem d'acord en que Catalunya és una nació i freturem la llibertat del nostre poble, per què ens deturem en el moment d'haver de plantejar integralment el nostre problema nacional? La resposta és una interrogació. ¿Incapacitat política? ¿Estat de covardia col·lectiva? ¿Anèmia nacional?

Un ferm escriptor nacionalista escrivia fa anys que els catalans ens les havíem amb una raça més forta, "tan bàrbara com vulgueu, però més forta". Potser aquí rau la causa d'aquest fenomen que presenta nostre cas en relació a tots els altres problemes nacionals que s'han plantejat al món. El nostre no l'hem plantejat mai amb claredat. Blans i acomodatiscis per temperament, oberts a totes les corrents universals, esforçant-nos per sobrepujar les influències d'una immigració estranya, els catalans hem creat un tipus de seny híbrid, nacionalment parlant.

¿Hi haurà algú dels que assegurin que som nació que pugui explicar satisfactoriament, apoiant-se en el sentit comú del qual no en poden prescindir les tàctiques polítiques ni els simples actes particulars, la posició catalana actual? Encara els espanyols no s'han posat d'acord sobre la legalitat del seu règim i les veus aïllades de la seva intel·lectualitat i homes representatius s'han mostrat unànims en condemnar el problema català i barrar-li el pas a tota solució decent, que ja els catalans hem alçat la veu per acceptar les hipòtesis de solucions federals més o menys hegemòniques i fórmules estatutàries més o menys tiràniques, i, el que és pitjor, per reivindicar la constitució republicana del 31 amb la seva seqüència estatutària. Fins i tot alguns dels nostres sectors ja han convingut en deixar-ho per després, coadjuvant primer a l'elaboració d'un règim constitucional espanyol que "asseguri la independència d'Espanya", sota quina garantia —reprise d'

aquella altra situació constitucional que utilitzaren per burlar la voluntat catalana— ens obligarien a ésser-hi.

Conseqüència d'una mateixa causa la trobem en el fet de que els organismes creats amb la finalitat d'estructurar una unitat nacional, encara no han pogut definir-se nacionalment.

¿On és la fortitud catalana —parlem de l'exili— a hores d'ara? Esta en joc dintre un compàs d'espera perquè hi ha alçada la bandera de parlament. ¿Legalitat? ¿Mitja legalitat o legalitat a mitges? Els dos tipus que caracteritzen la regressió nacional, engreixen en els medis polítics catalans a l'exili. Els "lerrouxistes" i els "senyors Esteve". Uns decididament al servei de la política espanyola per debilitar els rengles nacionals. Els altres, que no defineixen un estament sinó tots els estaments, per precipitar la fórmula i travessar el funest "parlem-ne" que tan tes vegades, tan de mal ha fet a la causa patriòtica.

La consciència de cada català es pregunta davant d'aquest espectacle de renunciament, ¿on és el nostre no? ¿Es que som nació però no tenim dret a un destí propi? ¿Es que hem de renunciar a la consciència de que ho som i acceptar a que se'ns digui "ets català" com a aquell que se li diu "ets gras" o "ets prim"? ¿Es que els homes que tan diuen que representen a Catalunya no s'adonen que necessitem de tota la fortitud per imposar-nos a una mena de fatalisme històric i són ells, ells precisament, no perquè representin res sinó perquè han estat responsables com a conductors del poble del fracàs de Catalunya, els que avui estan obligats a rectificar i a integrar la minoria selecta que condueixi els catalans al triomf definitiu com a nació, si són quelcom més que polítics, si són patriòtes?

El seu entestament en no voler rectificar equival a negar les dimensions espirituals d'una nacionalitat i la nacionalitat mateixa i els enfonza més encara en el desprestigi que envolta les seves humanitats de lacaí.

Cal arreeonar moltes andròmines i prejudicis.

Dels organismes catalans surten les veus dels savis i prudents acarant-se a la intransigència patriòtica. Talment sembla que la unitat catalana, només pugui ésser pos-